

— забѣлѣзва Гилфердингъ — е обикновенъ на востокъ, и ние можеме да полагаме, че бѣлгарете сѣ го заимствувале още тогава, когато сѣ странствувале между Волга, Донъ и Кубанъ. Въ нашата записка сѣко едно княжение има подобно прозвище (прѣкоръ). Тие прозвища представляватъ люботителенъ памѣтникъ за езикътъ на завоевателите, т. е. на бѣлгарете, до сливането имъ съ славяните и служатъ като несъмнѣнно свидѣтелство за происхождението на Аспаруховата орда“. (стр. 22).

Темните фрази на гореприведенната записка, спорѣдъ мнѣнието на тѣлкователите, не сѣ нищо друго, освѣнъ памѣтникъ на онова финско нарѣчие, на което сѣ говорили старовременните бѣлгаре и което още дълго време е съществувало заедно съ славянскитъ езикъ. Но такова едно заключение, както щете, е съвсемъ предивременно. Изпърво, значението на самите фрази е истѣлкуванно още твърде гадателно, и тие очѣкватъ своето разяснение отъ оние учени, които би знаѣле добре восточните нарѣчия. Освѣнъ това, не е никакъ разяснено происхождението на тая записка и времето, камъ което са тя отнася. Най-послѣ, на какавъто чужеплеменъ езикъ и да сѣ принадлежалѣ темните изрѣчения, ние не видиме никакавъ поводъ да заключаваме, че тоя езикъ е именно онзи, на когото сѣ говорили старовременните бѣлгаре. Ако тие изрѣчения принадлежатъ на финскитъ езикъ, то сѣ пакъ да не забораваме близкото сѣсѣдство на угрите и остатоките на сѣщите хунни, които дълго време още сѣ могли да съществуватъ посрѣдъ бѣлгарете. Въ ходе-